

ΜΕΛΕΤΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ 2

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

Η ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Μ. Αίγυπτία)

«τοῖς ἐρημικοῖς μακαρία ἐστὶν ἡ ζωὴ
θετὶφ ἔρωτι πτερουμένοις».

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

551

L...

41.287

ΠΑΤΡΑΙ

Η ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Μ. Αίγυπτία)

«τοὺς ἐρημικοὺς μακαρία ἐστὶν ἡ ζωὴ
θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις».

ΔΩΡΕΑ
ΚΩΣΤΑ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
ΠΑΤΡΙΑ

5 MAR. 1976

551
L.
A1 237

Κωνσταντίνος Δικ.
Προϊστάμενος ΕΣ
Π.Ε.Ε.Ε.

Κατὰ τρόπον μυστηριώδη στή ψυχὴ μερικῶν — ὀλίγων πάντως — γεννᾶται τὸ αἶσθημα τῆς μονώσεως, ἂν μὴ καὶ τῆς φυγοκοσμίας.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο συχνὰ παρατηρεῖτο στοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους καὶ μάλιστα στήν Αἴγυπτο. Πολλοὶ νέοι καὶ νέες, μὴ ἱκανοποιούμενοι ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ, ἐστρέφοντο πρὸς μέρη ἀκατοίκητα. Ἐγένοντο ἐρημίται. Ἔτσι βλέπομε κατ' ἀρχὰς τοὺς ἀναχωρητὰς π.χ. Μ. Ἀντώνιος κ.λπ. Αὐτοὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «οἱ δυνάμενοι χωρεῖν» πρὸς Κύριο προσφέρουν πνευματικῶς τὸν ἑαυτὸν τους. Ἄγονται οἱ τοιοῦτοι πρὸς τὴν μοναχικὴν ζωὴ. Σὺν τῷ χρόνῳ περισσότεροι συνοικοῦσαν καὶ ἐδημιουργοῦντο οὕτω οἱ μικρὰς μοναστικὰς κοινότητες. Ἡ εἰς ἔρημο καταφυγὴ ἢ ὁ ἀναχωρητισμὸς ἐχαρακτηρίσθη ἀνέκαθεν ὡς τὸ ἰδεῶδες βῆμα τῆς Χριστιανικῆς τελειώτητος. Μακρὰν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ τύρβης, ἄρνησις τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς, ἀπλοποίησις τῆς ζωῆς κ.λπ. συντελοῦν στήν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Καταπολεμοῦνται ἐκεῖ οἱ

ἀδυναμίες. Ἐνισχύεται τὸ πνεῦμα καὶ εὐκολώτερα αἴρεται πρὸς τὸν ἐν Ὑψίστοις Θεὸν ὁ ἐρημίτης.

«Νηστεία, προσευχή, οὐράνια χαρίσματα...» Ἔργον προσωπικῆς ἐκλογῆς εἶναι ἡ «εἰς ἔρημον φυγὴν». Δὲν προβλέπεται μὲν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνέδειξεν ὅμως ἐπιφανεῖς ἀγίους ἀσκητὰς. Ἐνεφανίσθη κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα παρὰ τὸν Νεῖλον εἰς Αἴγυπτο, Σινᾶ, Παλαιστίνην καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀργότερα οἱ Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐσουσηματοποίησαν τὶς τάσεις αὐτές. Τὶς ἔδωκαν καθαρὸν, γνήσιον Χριστιανικὸν φρόνημα καὶ ἐξ αὐτῶν ἐπήγασαν οἱ μοναχικὲς σκῆτες καὶ τὰ μοναστήρια. Στὴ πρώτη κατηγορία τῶν ἀσκητῶν ἀνήκει καὶ ἡ Μαρία Αἴγυπτία.

I. X. Λ

Α΄

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΖΩΗ

Πάντοτε ἡ ὠραιότης καὶ τὸ ζηλευτὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς ἀκτινοβολεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἐχθροὶ τὴν φθοροῦν, τὴν ἀντιμάχονται καὶ ποικιλότροπα ἐπιδιώκουν νὰ τῆς ἀμαυρώσουν τὴν στιλπνότητα. Πολλάκις δὲ οἱ ἐχθροὶ τῆς κυριαρχοῦν καὶ πολλοὶ ἐνσαρκωταὶ τῆς ἀρετῆς κάμπτονται, ἐνδίδουν. Καὶ τότε; Ὡ, τότε τὴν μεγαλειώδη θέσιν τῆς ἀφαρπάζει ἡ κακία, ἡ ἀμαρτία. Αὐτὸ βέβαια παρατηρεῖται σὲ ἄτομα μικρᾶς θελήσεως, ποὺ ἐμπρὸς στοὺς γαργαλιστικοὺς πειρασμοὺς ἐνδίδουν. Καὶ ἴδου μία περίπτωση τέτοια.

Τὸ 345 μ.χ. στὴν Αἴγυπτον ἀκτινοβόλησε ἡ ὠραία μορφή μιᾶς θαυμαστῆς φυσικῆς ὠραιότητος: Μ α ρ ί α ἢ Α ἰ γ υ π τ ί α!

Ἐκ τῆς γονεῖς εὐσεβεῖς γεννήθηκε καὶ ἀνετράφη Χριστιανικά. Στὴν πρέπουσα αὐτῆ ἀγωγή συνειτέλεσαν καὶ οἱ Ἱερεῖς μὲ τὴν νοουθεσίαν των. Ἴσως ὅμως καὶ κλιματολογικοὶ παράγοντες συνειτέλεσαν στὴν ἐκτάκτως θερμὴ καὶ φρογερὴ κρᾶσιν τῆς. Πάντοτε αἰσιόδο-

ξος, ἐξωστρεφής καὶ ἀνθρωπάρεκος. Οἱ οἰκεῖοι τῆς μεσπουδῆ μεγάλης προσπαθοῦσαν νὰ τὴν προσανατολίσουν στὶς ἐπαινετὲς ἠθικὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου Ἡ Μαρία περνοῦσε τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια μέσα σὲ μιὰ διελκυστίνδα. Σὲ δυὸ κόσμους ἀντιμαχόμενους: Τοὺς γονεῖς καὶ τὸ διεφθαρμένο περιβάλλον τῆς Αἰγύπτου. Στὴν ἄωρον ὅμως ἡλικία, τῆς νεότητος, πολλάκις ὁ κατώτερος ἄνθρωπος γιγαντοῦται καὶ πνίγει τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα τοῦ καλοῦ.

Οἱ βιογράφοι τῆς Μαρίας σημειώνουν ὅτι ὁ χαρακτῆρας τῆς κατήντησεν «ἀχαλιναγώγητος». Ἀπὸ τῆς δωδεκαετοῦς ἡλικίας τῆς κατηχηματώθη ἀπὸ τὸν οἶστον τῆς ἡδονῆς. Ἔτσι μετεβλήθη εἰς ἓνα «θηρευτὴν τῆς σαρκός». Ἐζοῦσε γιὰ ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν ἁμαρτία. Μιὰ ζωὴ 17 χρόνων χωρὶς φόβον Θεοῦ, χωρὶς ἐντροπή, χωρὶς χαλινό. Ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστία, μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας κατετυραννεῖτο. «Οὗ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία»

Ἄλλ' ὁ «πάντας θέλων σωθῆναι» δὲν τὴν ἐγκατέλειπε. Τὸ 375, τὴν 13 Σεπτεμβρίου, εὐρέθη στὸ λιμάνι ὅπου ἓνα καράβι μετέφερε προσκυνητὰς εἰς Ἱεροσόλυμα, γιὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐμπαρκάρισε μὲ τὸ πλοῖο πρὸς Ἱεροσόλυμα. «Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὅπου θέλει πνέει».

Β΄

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Τὸ θαῦμα

Ἀρχίζει ἡ ἀνάστασις. Ἡ ὄζουσα ψυχὴ θάπτεται. Ἡ ἀνατολὴ τῆς εὐώδους ἤλθε. «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς Τὸν Πατέρα μου». Ἀποπτίει τὸν ἐξευτελισμό. Εἰσέρχεται στὴν ὁδὸν τῆς χάριτος. Ὁ πόθος, ὁ ἐσβεσμένος ἀναθάλλει. Ἀρχίζει νὰ βλέπη τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς σωτηρίας. Ὁ πανευφρόσυνος ἐκεῖνος ἀγὼν τῶν γονέων της καὶ Ἱερέων ἀναγεννᾶται, ἀνδρουῖται. Οἱ εὐχὲς τῆς μητέρας της εἰσακούονται. Ἡ πάλη πρὸς τὸ ἀγαθὸ νικᾷ.

Εὐρίσκεται τώρα στὴν πολυάνθρωπον Ἀγίαν Πόλιν, τὴν Ἱερουσαλήμ. Φόβος, ἔλεγχος, τύψεις συνειδήσεως ἀντιμάχονται μέσα της. Οὐραγὸς ὅμως τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν φθάνει στὰ προαύλια τοῦ Ναοῦ. Τὰ πλήθη συνωθοῦντο. Ἡ Μαρία συνωθοῦσα καὶ συνωθουμένη πλησιάζει τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ. Πῶς ὅμως νὰ εἰσέλθῃ; Δύο ἐμπόδια ὑψοῦντο. Τὸ πλήθος τοῦ

λαοῦ καὶ τῶν ἀμαρτιῶν της τὴν ἐμποδίζουν. Ματαίως ἐπιχειρεῖ. Δύναμις ἀόρατος τὴν ἀποπέμπει.

Μετ' ὀλίγον Ὁ Τίμιος Σταυρὸς Ὑψοῦται!

Μὲ τὸ θέαμά Του ἡ ψυχὴ της συνειρίβει. Μετεφέρθη, ἀνεμνήσθη ὅσα εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴν κατήχησιν τῆς εὐσεβοῦς μητέρας της γιὰ τὸν Γολγοθᾶ. Εἶδε τὸν Ἐσταυρωμένον καθηγιαγμένο. Τὴν Θεοτόκο θρηνοδοῦσα. Κλαυθμοὶ τὴν κατέλαβαν. Δάκρυα ἀστείρευτα. Συγκινήσεις ἀνείπωτες. Τὶ νὰ ἔκανε;

Ἀπεσύρθη σὲ μιὰ γωνία τοῦ προαυλίου· γονυπετῆς καὶ δακρύεσσα προσεύχεται· «Παρθένε Δέσπονα, Σὺ ποὺ ἐγέννησες Τὸν ἐνανθρωπήσαντα καὶ ἑσταυρωμένον Ἰησοῦ ἐλέησέ με. Δὲν εἶμαι ἀξία, ἐγὼ ἡ πανάσωτος καὶ ρυπαρὰ δούλη Σου νὰ ἀτενίζω Τὸν Πόναγγον Υἱόν Σου. Γνωρίζω ὅτι εἶναι δίκαιον ἐγώ, ἡ ἀκάθαρτος νὰ εἶμαι μισητὴ καὶ βδελυκτὴ. Ἐπειδὴ ἕως ἀκούσα ὅτι δέχεται τοὺς κριματισμένους, βοήθησέ με Παναγία μου. Εἶμαι μόνη, ἔρημος, σπιλωμένη στὸ κόσμο. Ζητῶ τὴν συμπάθειά Σου. Συγχώρησέ με. Εὐδόκησε ν' ἀσπασθῶ Τὸ Τίμιον Ξύλον Τοῦ Σταυροῦ. Ὡ, Δέσποινά μου, ἄνοιξε τὴν θύρα τῆς θείας Σου εὐσπλαχνίας. Ἀξίωσέ με ν' ἀποταχθῶ τὸν κόσμο καὶ νὰ γνωρίσω Τὸν Σωτῆρα μας!»

Ἡ ἐγκάρδιος δέησις τῆς μετανοημένης Μαρίας εἰσηκούσθη. Εἰσέρχεται στὸ Ναό. Συντετριμμένη καὶ φρίσσουσα ἀπὸ συναίσθησιν τῆς ἐνοχῆς της πλησιάζει. Προσκυνεῖ Τὸν Τίμιον Σταυρόν!

Ἐπανέρχεται σὸν τόπον τῆς συγκινήσεως καὶ τῶν δακρύων». ὦ, φιλάγαθε Δέσποινα, δέεται. Δοξάζω τὸν Θεὸ πού με τὴν φιλόστοργο πρεσβεία σου μὲ ἐδέχθη. Εὐχαριστῶ. Ὁδήγησέ με τώρα κατὰ τὸ θέλημά σου. Σὲ καθικετεύω, χειραγώγησέ με πρὸς ὁδὸν μετανοίας! Τὰ δάκρυα, ἡ μετάνοια, ἡ ὑπόσχεσις τῆς εἰσηκούσθῃ. Ἄόρατος ἢ φωνή τῆς λέει «Στὸν Ἰορδάνη θὰ εὕρης ἀνάπαυσιν». «Δέσποινα, δέσποινά μου μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς».

2. Πορεία πρὸς ἔρημον

Τὸ σύνθημα ἐδόθη· πρὸς ἔρημον, πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Φρίκη κατέλαβε τὴν Αἴγυπτιᾶ ἢ μυστηριώδης ἐκείνη φωνή. Πλήρης δὲ συγκινήσεως καὶ δακρύων καταφιλεῖ τὴν Παναγία «Δέσποινα μου μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς».

Ποῦ νὰ πορευθῶ; Εὐγενῆς ἄρτοποιὸς τὴν προμηθεύει τρεῖς ἄρτους καὶ τὴν κατευθύνει.

Βαδίζει. Προχωρεῖ. Ἐρωτᾷ... Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου τὴν κατέλαβε στὸ ἐξωκκλησάκι τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου. Εἰσῆλθε. Μένῃ τῆς μέσα στὸ ἡμίφως τῶν κανδυλιῶν, ἀσπάζεται τὶς εἰκόνες. Εἶναι ἡ πρώτη φάσις ἐκ τῆς τοῦ ναοῦ συγκινήσεως. Διαθερμαίνεται ἡ εὐσέθειά τῆς. Ἄναζωπυρώνεται ἡ παιδική τῆς εὐλάβεια. Κατακυριεύεται ἀπὸ βαθειὰ κατάνυξι. Γονατίζει, προσεύχεται ἔνδακρυς. Χύνει φλογερὰ δάκρυα στὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ καταφύγιον.

Στὴ ψυχὴ τῆς διαχέεται φῶς ἰλαρό. Θρηνεῖ ἐνθυμουμένη τὴ πρῶην ζωὴ τῆς. Δέεται ὅπως ἡ χάρις τὴν λύση. Ἡ μετάνοια ἐμπεδοθῆ. Ἡ ἀρετὴ τὴν ἐπεσκέφθη.

«Εὐλογημένη καὶ θεάρεστος νύκτα!».

«Παραρριπτεῖσθε ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασι ἀμαρτωλῶν»

Ξημερώματα. Θαυμάζει τὰ ἤρεμα νερὰ στὴν ἄχθη τοῦ Ἰορδάνου. Ἡ ροὴ των τῆς δημιουργεῖ μυστηριώδη αἰσθήματα, γαλήνης. Γονατίζει, βρέχει τὸ πρόσωπόν τῆς. Δρόσος ἄρρητος ποτίζει τὴν ψυχὴν τῆς.

3. Πρὸ τοῦ ἐξομολόγου

Ποιὸς ξεύρει ἔπειτα ἀπὸ πόσα χρόνια νὰ βρῖσκειται γονατισμένη τώρα στὰ πόδια τοῦ πνευματικοῦ τῆς!

Ἐξομολόγησις τιμία, εἰλικρινής, θερμὴ, ἔνδακρυς. Μετάνοια συντριβῆς με καρδιὰ πάλλουσα ἀπὸ θέρμη καὶ ἀποφασιστικότητα. Ἀπόφασις ἀμετάτρεπτος.

Συγκινημένος διακριτικὸς ἐξομολόγος ἀπὸ τὴν θέρμη, τὴν συναίσθησι καὶ εἰλικρινῆ μετάνοια θαυμάζει τὴν ὁμολογίαν τῶν βαρυτάτων χρονίων καὶ θανασίμων ἀμαρτημάτων τῆς.

Τὴν παρηγορεῖ. Ἐνθαρρύνει. Συγχωρεῖ.

Τὴν κατευθύνει στὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Τῆς ἐπιτρέπει τὴν Θ. κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Διενυκτέρευσε στὸ ὑπαιθρο. Γονατισμένη, μετανοημένη προσεύχεται. Τὰ λαμπυρίζοντα ἄστρα τοῦ οὐ-

ρανοῦ τὴν γοητεύουν. Τῆς ἀνεβάζουν τὴν ψυχὴ στὸν οὐρανό. Ἐνθυμεῖται κανεὶς τὸν θαυμασμό πού ἐξέφραζε ὁ φιλόσοφος Κάντιος. «Ὁ ἕναστρος οὐρανόσ μου γεμίζει τὴν καρδιά ἀπὸ ἔκπληξι καὶ θαυμασμό:». Καὶ γοητευμένος ψάλλει τοῦράνιον μεγαλεῖο.

Θεὲ ὕμνεϊ τὴν δόξα σου ἢ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα.

Μὲ ἄνθη ἔστρωσες τὴν γῆ μὲ ἄστρα τὸν αἰθέρα:

Λίαν πρωῒ «μετὰ φόβου καὶ τρόμου κοινωνεῖ τῶν Θεῶν Ἀχράντων Μυστηρίων» παρὰ τοῦ ἱερέως.

Εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις ἀνείπωτη καταλαμβάνει τὴν συντετριμμένην ψυχὴν της. Ἡ αὐγὴ ἐκείνη ὑπῆρξεν ἢ πρὸ φαιδρὰ καὶ πασίκαρος. Καίονται οἱ ὄδηρες ἀναμνήσεις. Νέος κόσμος γεννᾶται μέσα της. Ἐλεύθερη ἀπὸ τὰ πρῶην δεσμά της.

Πετάει σὲ ἄλλους κόσμους, αἰθέριους.

4. Στὴν Ἔρημο

Ἀπὸ τὴν ἀγιασμένη ψυχὴ της ἀναπηδᾷ ἡ φωνή:

Πρὸς τὴν ἔρημο! «Τοῖς ἐρημικοῖς μακαρία ζωή».

Ἄγαθος λεμβοῦχος τὴν μεταφέρει στὴν ἀντίπερα τοῦ Ἰορδάνου.

Προχωρεῖ στὰ βαθύτατα τῆς ἐρήμου. Μόνη ἄγνωστος, ἄφοβος. Ἐκεῖ ἐγκαθίσταται μόνη μὲ «μόνον τὸν Θεόν».

Ὅλα τὰ σωματικὰ κάλλη καὶ οἱ καλλονές τὴν ἐγκαταλείπουν.

Μεταποιεῖται σὲ φάσμα ἀνθρώπινο συνιτριμμένο. Κατὰ θεία συγκυρίαν τὴν ἐπεσκέφθη ὁ εὐσεβέστατος γέρων ἀββᾶς Ζωσιμᾶς. Ἐξόχως συγκεκινημένη τοῦ ἐκδιηγεῖται τὴν συγκλονιστικὴν δραματικὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τῆς. Ὁ γέρων τὴν ἐνισχύει, εὐλογεῖ, χαροποιεῖ.

Ἐ ρ η μ ι κ ῆ ζ ω ῆ

Ἐξω ἀπὸ τὸν κόσμον, μακρὰ ἀπὸ τὴν ἰύρβην.

Διαμονὴ ἐρημικὴ, μοναχικὴ, ἀσκητικὴ...

Μόνη μὲ συντροφιά τὰ δένδρα, τὰ ἀγριολούλουδα, τὰ ἄγρια ζῶα, τοὺς φτερωτοὺς ψάλτες τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐρημιά! Ἡμέρα — νύκτα μόνη.

Ἐργάζεται στῆ γῆ. Τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὰ χόρτα, τὰ δένδρα, τοὺς ἄγριους καρποὺς τῆς ἐρήμου. Ἄλλ' «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐπὶ παντί ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» (Ματθ. Δ' 4). Μελετᾷ τὸ βιβλίον τῆς φύσεως, τοῦ οὐρανοῦ «τοῖς ποιήμασι Αὐτοῦ καθορᾶται ἡ θεότης» (Ρωμ. α' 20). Τάξις, σοφία, ἀρμοδία, ἀγάπη... Θεὸς «πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας». Κατ' ἰδίαν προσεύχεται, ἰκετεύει, ἐξυμνεῖ, δοξολογεῖ, εὐχαριστεῖ... ἀγαπᾷ, δακρῦζει, γονατίζει, μακαρίζει, «τοῖς ἐρημικοῖς μακαρία ἐστὶν ἡ ζωὴ θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις».

5. Πειρασμοὶ

Τὰ δέκα ἐπιὰ χρόνια τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς τῆς Αἰγύπτου, διεδέχθησαν ἄλλα τόσα τῶν πειρασμῶν.

Ἡ ἀνάπλασις τῶν ὀκληρῶν παραστάσεων ἐκείνων, ὁ πειρασμὸς τοῦ ἀρχεκάκου, ὁ μὴνεκρωθεὶς ἴσως ἀκόμη παλαιὸς ἄνθρωπος τὴν ταλανίζουν. Τὴν ἐνοχλοῦν.

Ὁ δαίμων τῆς ἀπωλείας δὲν τὴν ἀφίνει ἴψυχον. Τῆς ἐπαναφέρει τὴν περασμένη ζωὴ. Προσπαθεῖ νὰ τὴν ρίψῃ κάτω. Ἀπλώνει τὶς σαγῆνες τοῦ δελεαστικά. Ἄλλοτε μὲν τῆς ὑπενθυμίζε τίς πολυτελεῖς τράπεζες πού παρεκάθετο μὲ τούτους ταπεινοὺς συνδαιτημόνες. Τὶς γλυκιᾶς οἰνοποσίες, τὰ λουκούλια γεύματα. Τούτους γαργαλιστικοὺς χορούς, τὰ ἐξάπτοντα τὴν σάρκα ἄσματα. Τὶς ἁμαρτωλῆς σκηνῆς τῆς κοσμικῆς μέθης καὶ ζωῆς καθόλου. Τούτους δολεροὺς φίλους. Τὰ φιλήδονα ξενύχτια καὶ τὰ παρόμοια ἔργα τῆς ἁμαρτίας.

Μὲ ὅλα αὐτὰ τῆς δημιουργοῦσε ἡδονικῆς ἐξάψεις ἐπαναστάσεις, τρομερές, φαντασία γοητευτική. Τῆς ἐφλεγαν ὅλα τὴν καρδιά καὶ λυσοῶδη ἔνστικτα διήγειραν. Πολλάκις ἐφαίνετο ὅτι ἡ σφοδρότης τῆς ἐφόδου ἐπετίθειτο ἰσχυρότερη τῶν δυνάμεων τῆς.

Κι' ἐκείνη;

Γονυπετής! Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατίθεται!

Κατέφυγε ὀλόψυχα στὸν ὑποσχόμενον «οὐ μὴ σὲ ἀνῶ, οὐδ' οὐμὴ σ' ἐγκαταλίπω» (Δαβὶδ). Ἄκουε τὴν φωνὴ τῆς «Κύριε ἀπόλυμαι... καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα τὴν ἀνέσυρε. Ἐνδαρκυς ἐκραύγαζε· Λυτρωτά μου σῶσόν με:

Παναγία μητέρα τοῦ Θεοῦ μου πρέσβευε. Καθικέτευε ὄρες ἀτελειώτες πίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. «Καὶ ὁ

ἐλθὼν ζητῆσαι καὶ σῶσαι..., Συμπαρίστατο, ἐπικαλέσομαι Σε καὶ ταχὺ ἔρχομαι».

Ἄλλὰ ἡ πνευματικὴ αὐτῆ ἀγωνιώδης πάλη διήρκησε ὅπως εἶπαμε, δέκα ἐπτὰ χρόνια! «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ». Ἐπειράχθη, ἐπολεμίγη. Ἐμονομάχησεν, ἠγωνίσθη, ἐνίκησε. Καὶ ἡ ἀθλήτρια ἐνίκησεν. «Οἱ καλῶς ἀγωνισάμενοι στεφανοῦνται καὶ ὁ στέφανος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν».

6. Ζωὴ ἀγιωσύνης

Ἄγών. Πάλη. Νίκη. Στέφανος.

Ἐπὶ δέκα ἐπτὰ χρόνια. Ἐπάλεσε κατὰ μέτωπο μὲ τοὺς ὀξύτατους πειρασμοὺς - διαλογισμοὺς. Θᾶπρεπε ἔτσι νὰ τῆς δοθῆ σὰν ἀντιστάθμισμα τῶν 17 ἐτῶν τῆς παραστρατημένης ζωῆς τῆς. Ἡ δοκιμασία ἔληξε. Καὶ τὸ καταστάλαγμα θρίαμβος καὶ αἰώνιος δόξα στὴν ἀθλήτρια. Ἀπεδείχθη ἀνίκητος καὶ τῶν πλέον σκληρῶν βολῶν. Καὶ τῶν ὀδυνηροτέρων ἀντεπιθέσεων τοῦ πονηροῦ. «Τῷ νικῶντι δώσω τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκ. Β΄ 10). Ἀπεδείχθη πανίσχυρος, ἀκαταμάχητος. Μὲ τὴν συμπαράστασιν τοῦ Κυρίου συνέτριψε τὶς πυρφόρους προσβολὰς τοῦ ἀνθρωποκτόνου. Καὶ δικαίως. Διότι «τὰ ὄπλα τῆς στρατείας - προσευχῆς ἡμῶν οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνάματα τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων, λογισμοὺς καθαιροῦντες» (Β΄ Κορινθ. Α΄ 4) «... ἡ χάρις ὑπερεπερίσσευσεν»,

Ὅριστικά πλέον εἰσηλθεν σὸ βασίλειον τῆς χάριτος. Στὴ ζωὴ τῆς ἀ γ ι ω σ ύ ν η ς. Ὅλη της ἡ ζωὴ ἀπέβη ἔκτοτε «ἀγιασμός, φῶς, πιῆσις οὐράνιος. Προσῆλως διηνεκῆς καὶ ὀλόψυχος πρὸς Κύριον».

Ἐνεσαρκώθη τὴν ὑψίστην ἀρετὴν τοῦ Παύλου. «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δ' ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Μιὰ νέα ἀκραιφνῆς πνευματικὴ ζωὴ διέπνεε τὸ εἶναι της. Οὐδεμία ἀκτὴς τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Πλήρης, τελεία ἀ φ ι έ ρ ω σ ι ς...

Μελέτη, προσευχή, «οὐράνια χαρίσματα».

Ἡ ἀναγεννημένη πνευματικὰ αὐτὴ ζωὴ τῆς Μαρίας συνεχίσθη ἐπὶ τριάκοντα ἀκόμη χρόνια, χωρὶς σκιᾶς καὶ ψεγάδια. Χά ρ ι ς, Ἄ γ ι ω σ ύ ν η.

7. Ἐνώπιον τοῦ Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ

Μετὰ τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ἔρημικῆς, ἐξαῦλωμένης πλέον ζωῆς, κατὰ Θ. Οἰκονομίαν καὶ πάλιν ὁ Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς τὴν συνήνητησε στὴν ἔρημο. «Κύριε ποῦ πορευθῶ καὶ ποῦ φύγω ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου; Ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐρήμους Σὺ ἐκεῖ εἶ».

Εἰλικρινά, τίμια, μὲ συντριβὴν ἀνείπωτη καὶ βαθύτατη συναίσθησιν ἐξομολογεῖται τὰ παλαιὰ καὶ τὰ καινούργια.

Ὁ γέρων Ἀββᾶς μένει κατάπληκτος πρὸ τῶν θαυμασιῶν τῆς ἡρωϊδοῦς τῆς ἐρήμου. «Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον,... ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσι σε πᾶσαι αἱ γενεαί». Ἐδόξασεν τὸν Θεόν. Ἀνέλαβεν ὑποχρέωσιν νὰ «μὴ εἰπῇ τίποτε εἰς οὐδένα πρὶν φύγη ἀπὸ τὸν πολυόδυνον τοῦτον πλανήτην». Ἐφυγε ὁ γέρων πρὸς τὸ μοναστήρι του. Τὸν καθικέτευσεν ὅμως κατὰ τὴν Μ. ἐβδομάδα τοῦ ἐπομένου ἔτους νὰ ἔλθῃ πάλιν καὶ τὴν κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Φεύγει μὲ τὴν εὐχάριστον ἐντύπωσι μιᾶς «Ἁγίας ἐρημίτου», ἡρωΐδος.

Κατὰ τὴν συμπεφωνημένην ἡμέρα τοῦ ἐπομένου ἔτους ἔρχεται. Ὡ ποία, ποία κατάπληξι!

Ἐρευνᾶ, δὲν τὴν βλέπει ἐκεῖ, παρὰ τὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου. Περιμένει, Καθικετεύει τὸν Δεσπότη. Ἐπικαλεῖται τὸν Οὐράνιον, ἐνῶ βρίσκεται σὲ ἀμηχανία. Βοᾶ καλεῖ, Μαρία:... Προσεύχεται, καλεῖ, Μαρία: Οὐδα μοῦ. Πλήρης ὀδύνης ὁ γέρων. Ποῦ λοιπόν; Ὁ τόπος ἔρημος.

Αἰφνης τὴν βλέπει στὴν ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ. Πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν φθάσῃ; Πλοιάριον οὐδαμοῦ. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου Της «περιπατοῦντος ἐπὶ τῆς θαλάσσης» χωρὶς νὰ ὀλιγοπιστῇ, σὰν τὸν Ἄπ. Πέτρο, ἀναμένει τὴν κατάπαυσιν τῆς τρικυμίας «πεφίμωσον, σιῶπα». Κι' εὐθέως σιωπᾶ, γαληνεύει.

Κάτω τώρα ἀπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς πανσελήνου ἐκείνη σφραγίζει τὸν ποταμὸ μὲ τὸ συνηθισμένο σημεῖον

τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἐλεύθερα «περιπατεῖ ἐπὶ τῶν ὑδάτων». Ὁ Ζωσιμᾶς ἰλαρύνθη καὶ ἔμεινεν ἑκοσταϊκός. Ἐμπρός στοῦ θαῦμα.

Ἡ Ὅσια τὸν πλησιάζει καὶ ἐκεῖνος γονατίζει. Θέλει νὰ τῆς κάνει μετάνοια. Προλαμβάνει ὅμως ἐκεῖνη καὶ γονατίζει ἔμπρός του πρώτη.

Ἦ, στιγμὲς ὑπερτάτης ἐξάρσεως θείου μεγαλείου Συναγωνισμὸς βαθυτάτης ταπεινώσεως ἐκατέρωθεν. «Σὺ, τοῦ λέγει θὰ κάμης σὲ μένα μετάνοια; Ὁ Ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, ὁ Μυσταγωγός μου; Ὁχι ἐγώ».

Ὁ Ἀββᾶς συγκρατεῖται , ὑποχωρεῖ.

Ἐξομολογεῖται, Κοινωνεῖ τῶν Θείων Μυστηρίων. «Δακρύεσσα προσθέτει»:

«Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην Σου, Δέσποια, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν Σου».

Στρέφεται ἔπειτα πρὸς τὸν Μυσταγωγόν της Ἀββᾶ:

Συγχώρησέ με ἀββᾶ, σοῦ ὑποβάλλω τὸν ὕστατον πόθον μου.

Πήγαινε τώρα στοῦ μοναστήρι σου βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Θ. Χάρι. Παρακαλῶ δὲ τὸ ἐρχόμενο πάλιν ἔτος ἔλα στοῦν ἐρημικὸν ἐκεῖνο χεῖμαρρο. Θὰ μὲ συναντήσης καὶ πάλιν. Ἔλα, χωρὶς ἄλλο, ἐν τῷ πνεύματι Ἰησοῦ θὰ σὲ περιμένω θὰ μ' εὔρης καθὼς θέλει ὁ Κύριος... Νὰ εὔ-

χεσαι ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ νὰ μνημονεύσης τὴν ταλαίπωρον καὶ ἀθλίαν δούλη σου», «θεϊκῶ ἔρωτι πιερούμενην».

Οἱ μῆνες κύλισαν μὲ ἀγωνία γιὰ τὸν γέροντα ἀββά.

Ὁ προσδιορισθεὶς καιρὸς τὸν ἔφερε στὸν τόπο τοῦ καθήκοντος. Ἀναζητεῖ τὴν Ὁσία. Ποῦ ὅμως; Οὐδαμοῦ φαίνεται. Καμμιά μορφή, οὐδὲν ἵχνος ζωῆς ἀνθρώπου. Ὁ γέρον στενάζει πικρῶς καὶ βοᾷ. Μαρία!

Ἵψώνει τοὺς ὀφθαλμούς, δέεται. Καθικετεύει τὸν Δομήτορα παντὸς ἀγαθοῦ. «Δειξόν μοι, Δέσποτα, τὸν θησαυρό. Δέομαί σου δεῖξόν μοι. Τὸν ἐν σώματι ἄγγελον Τὸν τοῦ κόσμου Νικητή. Τὸν ὄν οὐκ ἀνάξιος ὁ κόσμος ἀτενίσαι!»!

Προχωρεῖ ὁ γέρον. Ἀναζητεῖ εἰς μάτην. Ἡ Ὁσία ἐχάθη;

8. Οὐράνιος μετάστασις

Στὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ χειμάρρου κατάκειται. Ἐκοιμήθη! Παλμοὶ πόνου καὶ χαρᾶς στὴν ψυχὴ τοῦ ἀββά. Φεῦ! Ἡ ὁσία ἀφηρητὰ «σιὸν παράδεισο». Κλαίει, δακρύζει, θρηνεῖ ἐκεῖνος. Γονατίζει τὴν ἀσπάζεται. Δέεται «ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μεταστάσεως δούλης του Μαρίας». Καθικετεύει τὸν Δεσπότην, ὅπως μεσιτεύσῃ... Ἐνταφιάζει ἐκεῖ τὴν ἡρωίδα. Ἐνα παμπάλαιο φόρεμα καὶ ἕναν ἐπιστήθιον σταυρόν...

Σωτήριον ἔτος 421.

Γ΄ ΟΜΙΛΙΑ

«Τοῖς ἐρημικοῖς μακαρία ζωή...
Θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις...».

Πολλάκις πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες, τόσον τῆς Παλαιᾶς ὅσον καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, κατέφυγαν σιτὴν ἔρημο. Ἄλλοτε μὲν φεύγοντες τὴν ὀργὴν τῶν ἀρχόντων, συνήθως δὲ διὰ τὸ «κατὰ μόνας ζῆν καὶ προσεύχεται».

Α΄. Π. Δ ι α θ ῆ κ η

α) Ὁ Μωϋσῆς πλειστάκις ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, κατὰ τὴν πρὸς Χαναὰν πορείαν καὶ ἐκεῖ ἀνεφέρετο πρὸς τὸν Ἅγιον Σαβαώθ, ὁπόθεν ἐλάμβανε τὰς δεούσας κατευθύνσεις. Κλασσικὸ καὶ αἰώνιο γεγονός, ὅταν ἔλαβε στὸ ὄρος Σινᾶ τὸν θεόγραφον Νόμο. Ἐκεῖ ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ τὸν Θεὸν διαβαίνοντα ἔμπροσθέν του, διὸ καὶ «θεόπτῃς» ὠνομάσθη.

β) Ὁ προφήτης Ἡλίας (Γ΄ Βασ. 1θ) φεύγων τὴν ὀργὴν τῆς μανιασμένης βασιλίσης τοῦ Ἀχαάβ, τῆς Ἰεζάβελ, «ἐφοβήθη καὶ ἀνέστη καὶ ἀπῆλθε καὶ ἐπορεύθη ἐ ν τ ῆ ἐ ρ ῆ μ ω». Ἐκεῖ διέμεινε «τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ νύκτας ἕως ὄρους Χωρήβ». Κατὰ θεῖαν συγκάτασιν «Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου ἤψατο αὐτοῦ καὶ εἶπεν· ἀνάστα φάγε, ὅτι πολὺ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός». Ἐκεῖ τοῦ εἶπεν ὁ Ἄγγελος, «θὰ ἴδῃς τὸν Θεὸν ποὺ παρελεύσεται οὐκ ἐν πνεύματι οὐσοειομῶ, ἀλλὰ θ' ἀκούσης, φωνὴ αὔρας λεπτῆς, κακεῖ Κύριος». Καὶ ὁ Θεὸς τὸν διέταξε «πορεύου, ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν σου... καὶ κρίσης τὸν Ἐλισσαῖο προφήτην ἀντὶ σοῦ». Τοῦτο καὶ ἐγένε. Ὁ Ἐλισσαῖος «ἀνέστη καὶ ἐπορεύθη ὀπίσω Ἡλιοῦ καὶ ἐλειτούργει αὐτῷ».

Γνωστὸν εἶναι τὸ θαῦμα τῆς σφαγῆς τῶν τετρακοσίων ἱερέων τοῦ εἰδωλολάτρου Βαάλ. Ὡσαύτως τὸ ὅτι «πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη». Καθ' ὃ Ἡλίας «ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν καὶ προσευκὴ προσήζατο τοῦ μὴ βρέξαι ἐπὶ τριετία καὶ ἕξ μῆνας καὶ πάλιν προσήζατο καὶ ὁ οὐρανὸς ἔδωκεν τὸν ὑετὸν καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς».

Οἱ ἀθάνατες δύο αὐτὲς προσωπικότητες τῆς Π. Διαθήκης μαρτυροῦν τὴν ἐπιτέλεσιν θαυμάτων τῶν ἐρημιτῶν κατόπιν ἐνδελεχοῦς, ἀδιαλείπτου καὶ φλογερῆς προσευχῆς ἐν ἐρήμῳ.

Ζωὴ «θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένη» ἐπιτελεῖ θαύματα.

Β'. Κ α ι ν ἠ Δ ι α θ ῆ κ η

γ) Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

Οἱ ἐγκάρδιες προσευχὲς τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ ἔδωκαν ὡς δῶρον τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον τὸν Βαπτιστὴν τοῦ Κυρίου.

Οὗτος, ὡς γνωστόν, σὲ νεαρὰ ἡλικία ἔφυγε στὴν ἔρημον Ἰορδάνου. Ἐκεῖ «Ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην... ἡ δὲ τροφή αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες (δένδρων) καὶ μέλι ἄγριον» (Ματθ. κεφ. Γ'). Μιὰ ζωὴ προσευχῆς, μελέτης τῶν θαυμασίων ἔργων τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐκδηλώνονται καὶ στὸν φυσικὸ κόσμον. Πλήρης ψυχοσωματικὴ ἀφιέρωσις τῷ Κυρίῳ. «Τοῖς ἐρημικοῖς μακαρία ἐστὶν ἡ ζωὴ». Ἐκεῖ, ἔτσι ἠγιόσθη καὶ ἠξιώθη νὰ γίνῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν Πρόδρομος «έτοιμᾶσαι τὴν ὁδὸν Κυρίου», ἀφ' ἑτέρου δὲ Βαπτιστῆς Αὐτοῦ». Ἡύλογήθη νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ τὴν Ἁγία Τριάδα στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ. Τὸν βαπτιζόμενον Ἰησοῦ, τὸ «πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς λέγουσαν Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα».

δ) Ὁ Ἰησοῦς.

Μετὰ τὸ βάπτισμα (Ματθ. κεφ. δ') «τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου».

Κατὰ θεϊὰν οἰκονομίαν. Ἵνα φανῇ τῇ ἐρήμῳ ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς καὶ ἡ θεία Παντοδυναμία τοῦ Κυ-

ρίου. «Νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτιας ὑστερον ἐπέινασε». Τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο βέβαια δὲν παύει νὰ συνυπάρχη μετὰ τῆς θεότητος καὶ νὰ ἐκδηλώνη τὶς ἀνθρώπινες ἀνάγκες του. Ὡς γνωστὸν καὶ οἱ τρεῖς ἀπόπειρες πειρασμοῦ τοῦ Σατανᾶ ἠσιόχησαν μὲ τὴν προσταγὴν τοῦ Ἰησοῦ «ὑπάγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, οὐκ ἐπειράσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου... Αὐτὸν προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις».

Περὶ τὸν ν' ἀναφέρωμεν τὶς τόσες ἄλλες στὴν ἱερὸν καταφυγὴν τοῦ Κυρίου πρὸς ἐξαῦλωσιν, ἀφιέρωσι πλήρη καὶ προσευχὴν ὁλονύκτιο.

Τὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος τούτων, ὡς γνωστὸν, κατέχει ἡ προσευχὴ τῆς Γεθσημανῆ. Μὲ τὸν ἐπίλογο «πλὴν οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς Σὺ».

* * *

Δὲν ἀναφέρομεν ὀνομαστὶ καὶ ἄλλους πνευματοφόρους ἄνδρας, ποὺ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐξέλεξαν τὴν ἔρημο γιὰ τὴν πνευματικὴν των τελείωσι καὶ τὴν μυστικὴ καὶ ἀόρατὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεὸ μὲ τὴν προσευχὴν.

Καταλήγομεν σὸ **Σ ὕ ν θ η μ α :**

Δ'

ΣΥΝΘΗΜΑ

«Τοῖς ἐρημικοῖς μακαρία ἐστὶν ἡ ζωὴ θεϊκῶ ἔρωτι πτερωμένοις».

Χωρὶς κανεῖς νὰ καταδικάζη τὴν κανονικὴ ζωὴ. Καὶ αὐτὴ κατ' ἐντολὴν Θεοῦ «οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον, ποιήσωμεν κατ' αὐτὸν βοηθόν». Εἶναι γνωστὸν ὅμως ὅτι ἡ ἁμαρτία ὑπεισηλθε στὴ ζωὴ καὶ δημιουργεῖ πάμπολλα προβλήματα. Πολλὰ δὲ δυσεπίλυτα, ἀγωνιώδη, ἀνθρωποκτόνα καὶ ἄλυτα πολλάκις.

Αὐτὰ ναὶ μὲν ἔχουν τὸν Παντοδύναμο λύτην τῶν καὶ ἀσκοῦν τὸν ἄνθρωπον στὴν ὑπομονή, τὴν πίστι καὶ τὴν καταφυγὴν στὸν θεό, «αἰτεῖται καὶ δοθήσεται ὑμῖν», ἀλλὰ διὰ τοὺς μεγάλους ἄνδρας ποὺ εἶναι προωρισμένοι γιὰ ὑψηλὴν ἀποστολὴν ἡ ἔρημος συμβάλλει. Ἐκεῖ πρὸ πολὺ καὶ περισσότερο εὐκόλα ὁ «ἀπόκοσμος» ἄνθρωπος νήφει καὶ ἀνανήφει καὶ ἐξαυλοῦται καὶ αἶρειται εἰς ὕψη πνευματικά. Ἐκεῖ «θεϊκῶ ἔρωτι ἀναπτεροῦται».

Ἐπικοινωνεῖ εὐκολώτερον καὶ ἀμεσώτερον μὲ τὸν Παντοδύναμο καὶ τοῦ ἀναφέρει τὰ δέοντα.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὠδήγησε τὴν Μαρίαν Αἰγυπτία σὴν ἔρημο. Πράγματι δὲ ὅπως ἐγράφη, εὐρήκεν ἐκεῖ τὸν ἑαυτὴς καὶ τὸν Θεὸν «θεικῶ ἔρωτι πτερουμένη».

Μακαρία ὄντως ἡ ἔρημος!

I.X.A.

ΠΟΙΗΜΑ.

Ὡ τῆς ἐρήμου ἐσύ, μοιάκριδε
σὺν ποιῶ τραγουδοὶ γὰ σοῦ ψάλλω;
μᾶς προσμηγᾶς τὸ ἀκτινοβόλημα
τοῦ Ἥλιου π' ἰγνέσπερος θὰ λάμπη ἐκεῖ.

* * *

Φωνὴ πού κράζεις μέσ' στή σιωπῇ τὴν ἔρημο
καὶ στὴ κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη.
Εἶναι γλυκὸ καὶ πρῶτο ἀνάκρουσμα
τῆς ἀπολύτρωσης πού φθάνει.

* * *

Μὰ πάλι ἀνάπαυση δὲν εὑρίσκεις
τῆς ἁμαρτίας τὸ μεθύσι.
Κι' ὅταν Ἰεκεῖνος σ' ἐκάλεσε
μὲ τὸν Σταυρό του στὴν ἔρημο τὸν βρῆκες.

Γ. ΒΕΡΙΤΗΣ

Ε. ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἄπολυτίκιον Μ. Αἰγυπτίας

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα. Λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρὸν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκὸς, παρέχεται γὰρ ἐπιμελεῖσθαι, δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἁγγέλων συναγάλλεται, Ὅσια Μαρία τὸ πνευμᾶ σου.

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκὸς, χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρείον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τὸ φρόνημα. Τὸν γὰρ Σταυρὸν ποθήσασα, Κύριον θεάσασθαι, ἰερῶς αἰοῖδιμε τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσαι, ὅσων καὶ πρὸς ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας προθύμως διήγειρας, σεαυτὴν παρμιμακάριστε.

Σταυρὸν ἰδέσθαι ἐπισπεύδουσα, σταυρικῷ φωτισμῷ, Μαρία, καυτηυγάσθης. Σταυρῷ τοῦ ὀμιλήσαντος, νεύσει θεϊκῇ σταυρωθεῖσα τῷ κόσμῳ ἀξιολογῶμασθε.

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καὶ θυγατέρα, ἅσμασιν εὐφημιούμην σε νῦν, Μαρία παναοῖδιμε, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἀναφανείσαν θρέμμα, τὴν πλάνην δὲ τούτων πᾶσαν φυγοῦσαν, καὶ καλῶς προσενεχθεῖσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάστημα τίμιον δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ἀσκήσασαν ὑπὲρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διὸ καὶ ὑψώθης ἐν Χριστῷ, διὰ βίου καὶ πράξεως, Βασιλείας Οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη, Μαρία πάνσεμνε.

Ὁ μέγιστος ἐν πατράσι περιπολεύων τὴν ἔρημον, Ζωσιμᾶς ὁ σοφός, τὴν Ὀσίαν ἰδεῖν κατηξίωτα: Εὐλογητὸς εἶ...

Ρᾶον ὑπέφερες Μῆτερ, τῆς ἐρήμου τὸν πόνον, ρυθμιζομένη κραταιᾷ, δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· ρυπαροὺς λογισμοὺς, ἐπερχομένους καὶ γὰρ ρείθρους θεῖων δακρῶνων, ἐσθέννυες σεμνή, Ἀσκητῶν ἢ ἀκρότης, Ὀσίων καύχημα.

Οὐκ ἔστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρώσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἄσκησις, σὺν ἀγιασμῷ· ὅθεν οὐδὲ πλούσιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅσοι τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, ἐν χερσὶ πενήτων ἀποτίθενται. Ταῦτα καὶ Δαυτῶδ ὁ Πρῶφῆτης διδάσκει λέγων· Δίκαιος ἀνήρ, ὁ ἐλεῶν ὄλην τὴν ἡμέραν. Ὁ κατατρυφῶν τοῦ Κυρίου, καὶ τῷ φωτὶ περιπατῶν, ὅς οὐ μὴ προσκόψῃ. Ταῦτα δὲ πάντα, πρὸς νοουθεσίαν ἡμῶν γέγραπται, ἕπως νηστεύοντες, χρηστότητα ποιήσωμεν· καὶ δούη ἡμῖν Κύριος, ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Ἐντὶ προλόγου	5
Α΄ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΖΩΗ	7
Β΄ Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	9—20
1. Τὸ Θαῶμα. 2. Πορεία πρὸς ἔρημον. 3. Πρὸ τοῦ ἐξομολόγου. 4. Στῆν ἔρημο. 5. Πειρασμοί. 6. Ζωὴ ἀγιωσύνης. 7. Ἐνώπιον τοῦ Ἀββᾶ Ζωσιμά. 8. Οὐράνιος μετέστας.	
Γ΄ ΟΜΙΛΙΑ	21
Δ΄ ΣΥΝΘΗΜΑ	25
Ε΄ ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ	27

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ
2. ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
3. ΜΕ ΞΕΝΑΓΟ ΤΟΝ ΠΟΝΟ
4. ΤΕΡΜΑ Ή ΑΦΕΤΗΡΙΑ ;
5. ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ
6. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
7. ΝΟΣΤΑΛΓΟΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
8. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ
9. ΔΕΥΤΕ ΔΙΑΛΕΧΘΟΜΕΝ
10. ...Η ΧΑΡΙΣ ΥΠΕΡΕΠΕΡΙΣΣΕΥΣΕΝ
11. Η ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ
12. ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΙ

